

De aceeași autoare:

Piggy, o purcelușă isteată

Ducky, o rățușcă prietenoasă

Lucky, un mieluț puternic

Doggy, un cățeluș înfometat

HELEN PETERS

Ilustrații de

ELLIE SNOWDON

Traducere din limba engleză de
MIRELLA ACSENTE

București

2019

CAPITOLUL UNU

Un scâncet firav

Jasmine și Tom, cel mai bun prieten al ei, puneau cu lopețile mâncare pentru porcii într-o găleată, când ea își aduse brusc aminte de ceva.

– Știi, spuse Jasmine, o să am grijă de două șinșile în august!

Ochii lui Tom se luminau.

– Vai, sunt așa de drăgălașe șinșilele! Ale cui sunt? Jasmine luă de jos găleata.

– Sunt ale unuia dintre medicii de la clinica veterinară a mamei, răspuse ea, în vreme ce traversau curtea și se îndreptau către livadă.

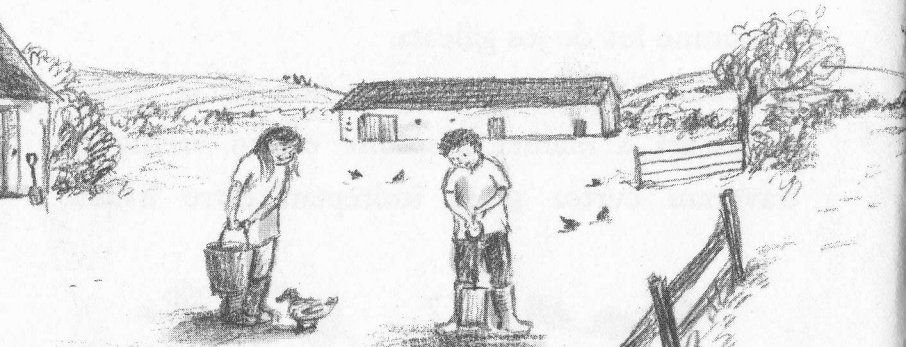
Le cheamă Papanas și Bănuț. Au o cușcă enormă și o să stea în camera mea. Abia aștept!

Un rățoi sălbatic mare se apropie lipa-lipa de ei, bătând din aripi și măcăind. Jasmine râse când rățoiul îi ciuguli cizmele de cauciuc.

–Nu fi gelos, Ducky, spuse ea, mângâindu-i penele mătăsoase. Știi că ești cel mai bun rățoi din lume! Iar Papanas și Bănuț vin doar pentru două săptămâni. Tu ești al meu pentru totdeauna!

Tom și Jasmine îl salvară pe Ducky primăvara trecută, când era doar un ou orfan uitat pe malul râului. Acum era un rățoi adult, care trăia fericit alături de găini, dar tot îi plăcea să se țină după ea prin fermă și să fie răsfățat.

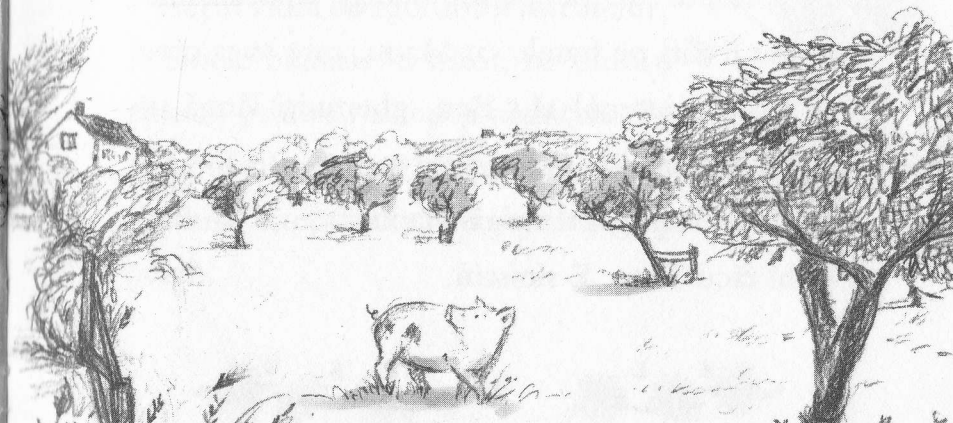
–Te plătește să ai grijă de șinșile? întrebă Tom.

Doggy, un cățeluș infometat

–Nu știu. Dacă da, va trebui să-i dau banii tatei, pentru hrana lui Piggy. Mănâncă așa de mult în ultimul timp. Dar ăsta e motivul cel mai important pentru care ai grijă de animalele altora, nu? – ca să ai suficienți bani să îngrijești animalele pe care le salvezi.

Cei doi prieteni plănuiau ca, atunci când se făceau mari, să înființeze un adăpost și un hotel pentru animale. Ideea îi venise lui Jasmine de la Piggy, purceaua ei, care se apropia acum prin livadă pentru a-i întâmpina. Fusese un porcușor micuț și pipernicit, gata-gata să moară, atunci când Jasmine o adusese pe furiș acasă de la o fermă vecină și o îngrijise și o pusese pe picioare cu opt luni în urmă.

Tom răsturnă găleata în troaca lui Piggy, și Jasmine o scărpină după urechi, în vreme ce ea își înfuleca napii.

– Când vin șinșilele? întrebă Tom.

– Abia la jumătatea lui august. Mai sunt trei săptămâni până atunci.

Când Tom trebui să se ducă acasă la prânz, Jasmine îl conduse pe aleea de la fermă. Nori albi și pufoși stăteau cocoțați sus de tot pe cerul azuriu, care părea desprins dintr-un tablou.

– Zici că e o pictură, nu? zise Jasmine.

– E mai grozav ca o pictură, răspunse Tom, pentru că se schimbă tot timpul.

– Ca o pictură nouă în fiecare zi.

Pe câmpul de pe partea stângă a drumului, Jasmine îi zări pe fratele ei, Manu, care avea cinci ani, și pe prietenul său Ben, ghemuiți lângă un pâlc de păduci.

– Uite ce-am găsit! strigă Manu.

– Îh! făcu Tom. E sinistru.

Doggy, un cățeluș înfometat

Era un craniu de animal, cu orbite mari și două rânduri de dinți.

– Uite, încă mișcă, spuse Ben și trase de maxilarul inferior pentru a face gura să se deschidă și să se închidă.

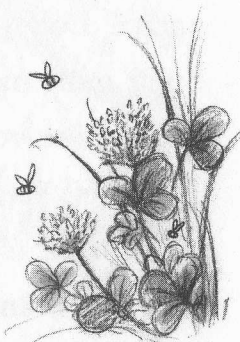
– E un bursuc, declară Manu. Avem și un os de la picior. O să căutăm și restul.

– Mi-e foame, se plânse Ben.

– Avem biscuiți acasă, îi zise Manu și o porniră amândoi agale spre casă.

Jasmine îi spuse la revedere lui Tom la capătul drumului. Se întoarse să se îndrepte spre casă, când un sunet abia auzit o făcu să se oprească. Se încruntă, concentrată, și rămase nemișcată, ascultând.

Aerul vibra de zgomotul insectelor. Albinele bâzâiau în trifoi, iar fluturii zburau printre măceși și răchițele. Pe câmpul alăturat, un vânturel plutea în văzduh, așteptând să se repeadă asupra prăzii.

„Probabil că mi s-a părut“, se gândi ea. Dădu să pornească iar. Dar atunci îl auzi din nou. Un scâncet firav. Părea să vină din gardul viu.

Jasmine se întoarse și se uită cu atenție în tufișurile dese. Nu se vedea niciun animal. Se lăasă în genunchi și se uită sub gard.

Și atunci văzu ceva. Un ghem de blăniță încălciată albă cu negru. Era un animal mort? Un bursuc, poate?

Ghemul de blăniță scânci din nou. Jasmine se duse mai aproape, ca să o poată vedea mai bine.

Un câțel! Un pui de border collie, după cum arăta. Dar nu era un pui obișnuit, sănătos. Părea mai mult mort decât viu. Avea ochii închiși, iar oasele i se vedeau prin blana încălciată și murdară.

–Hei! zise Jasmine în șoaptă. Hei, cățeluș! Ce cauți aici?

Puiul scânci din nou, dar nu se mișcă.

–Ești rănit? întrebă Jasmine. Ai rămas înțepenit acolo? Stai să te scot.

Doggy, un cățeluș infometat

Întinse mâinile și cuprinse cățelușul. Îl ridică și scoase un icnet, șocată. Era mult mai ușor decât se așteptase. Oasele de la umeri și șolduri îi ieșeau în afară, iar pe sub blana încurcată i se vedeau toate coastele.

–O, Doamne! exclamă ea. Bietul de tine, ești mort de foame.

Puiul stătea moale în brațele lui Jasmine, abia răsuflând. Ea încercă să-l pună jos pe picioare, dar el se prăbuși, pur și simplu, din nou pe o parte în iarbă. Era limpede că nu avea deloc putere în picioare. Nici măcar nu părea în stare să-și ridice capul.

Jasmine se uită la ceas. Mama ei, care era medic veterinar, era încă la clinica la care lucra, aflată la șase kilometri depărtare, și se ocupa de operațiile de dimineață. Jasmine putea să îi dea telefon și să o roage să aducă medicamente și tot ce mai trebuia, dar mama ei nu putea ajunge acasă decât peste cel puțin o oră. Tata se dusese să ia niște viței de la o fermă vecină. Sora mai mare a lui Jasmine, Ella, era acasă, dar habar nu avea ce să facă cu un câțel bolnav.

Jasmine îl luă pe cățeluș în brațe și îl strânse la piept. Puiul își deschise ochii de culoarea chihlimbarului și se uită la ea, iar vârful cozii începu să i se miște încet. În privirea lui se citea o încredere deplină.

Doggy, un cățeluș înfometat

Jasmine se aplecă și îl sărută pe creștet.

—Nu-ți face griji, cățelușule, îi spuse ea. O să te duc acasă și o să am grijă de tine. O să te faci bine. Îți promit!

CAPITOLUL DOI

Ce-ai mai adus acasă acum?

Inima lui Jasmine bătea cu putere în vreme ce se îndrepta spre casă, ținând cățelușul în brațe. După acel mic semn de viață, puiul închisese din nou ochii și nu se mai mișcase. Jasmine văzuse destule animale bolnave ca să știe că, în ciuda asigurărilor ei, cățelușul era pe moarte.

În casă era liniște când deschise ușa din față. Pe masa din bucătărie era o cutie goală de biscuiți. Probabil că Manu și Ben mâncaseră toți biscuiții și ieșiseră din nou pe-afară.

Doggy, un cățeluș infometat

Ținând în brațe cățelușul tăcut și nemișcat, Jasmine luă un teanc de prosoape curate din dulap și le puse pe masa din bucătărie. Apoi așeză cu grijă cățelul pe prosoape, pe o parte.

Era o imagine îngrozitoare. Cățelul, care – acum vedea – era băiat, era doar un schelet acoperit cu un strat subțire de piele și o blană murdară și încălțită. Pe piele se vedeau porțiuni goale și răni, acolo unde blana se rosea, și avea răni și sub coadă.

Jasmine trase adânc aer în piept. „Trebuie să te calmezi și să gândești ca un veterinar“, își spuse ea. „Ai urmărit-o destul pe mami ocupându-se de câini. Ce ar face ea acum?“

Dacă puiul era lihnit de foame, era probabil și foarte deshidratat. Jasmine ciupi ușor pielea de pe gâtul lui, așa cum o văzuse pe mama făcând. În loc să se întindă la loc, așa cum ar face o piele normală și sănătoasă, pielea lui rămase încrêțită. Cățelul era extrem de deshidratat. Trebuia să-i dea niște apă.

Găsi un vas curat pentru căței la spălătorie, îl umplu cu apă și îl aduse cu grijă la masă. Îl așeză

